

Dagboek van Anne Frank.

Waarheid of leugen?

Deze brochure bestaat uit een aantal artikelen die afkomstig zijn van het internet en geven niet automatisch de mening van de samensteller van deze brochure weer. Oordeel zelf of het hele Anne Frank verhaal waarheid of leugen is.

*PF van de familie van der Meer jr.
06-04-2013*

Dit is uitgave no.818 van het Lage Landen Leerhuis

Onthoud: het "Dagboek van Anne Frank" bestaat niet!!

*Dat meisje schreef: **Het Achterhuis**, een "roman".*

Een "roman" is fictie, geen Dagboek. Een zogenaamd "Dagboek" maakte haar op geld beluste vader ervan na de oorlog, geholpen door ghost-writers en de Holocaustindustrie.

Bron: www.stormfront.org

Dagboek Anne Frank is bedrog

Anne maakte haar vader multimiljonair!

Freedomfigther

Al eerder schreef ik over het feit, dat het Anne Frank dagboek fraude was, maar de bewijzen waren toen vrij dun. Inmiddels kan ik uit meerdere bronnen putten, die aantonen, dat het dagboek nimmer door Anne kan zijn geschreven. Misschien hield ze wel een dagboek bij, maar niet op de manier, die wordt gesuggereerd.

Eerst na jarenlange studies door experts, kwam vast te staan, dat het 'Dagboek van Anne Frank' een vervalsing is, een ordinair 'literair bedrog' en dat zou dus strafbaar zijn. Maar allereerst zal ik een aantal onderzoekers voorstellen: Eric Thompson, Zweeds analist en o.a. werkzaam voor verschillende regeringen aangaande communistische en joodse propaganda; Minna Becker, grafologe (handschrift deskundige dus), die door het Duitse gerecht gevraagd is 'het dagboek' professioneel en grondig (middels forensische technieken) te onderzoeken. (Later kom ik hierop met verdere gegevens terug). Verder professor Faurisson, gespecialiseerd in de kritiek van teksten en documenten, die samen met zijn studenten een studie ondernam binnen het kader van zijn seminar "Kritiek van teksten en documenten". Die studie resulteerde in de bevinding, dat "Het Dagboek van Anne Frank een vervalsing is".

Het onderzoek van professor Faurisson verliep in verschillende stadia. In de eerste fase heeft hij de tekst intern-kritisch onderzocht, waaruit bleek dat "het dagboek" een aantal onwaarschijnlijkheden bevatte. Het was oorspronkelijk niet de bedoeling deze tekst te publiceren, maar wel de bevindingen die hierin werden gedaan te gebruiken - samen met nog een heel aantal andere elementen - om een boek over deze zaak samen te stellen. Andere onderzoekers kunnen zijn besluit, nl. dat "het dagboek" een vervalsing is, slechts bekrachtigen.

Professor Faurisson had Otto Frank laten weten, dat hij met zijn studenten bezig was met een studie van "het dagboek" en had hem vanaf het eerste ogenblik zonder omwegen laten weten, dat hij

twijfelde aan de echtheid. Otto Frank toonde zich in het geheel niet verbaasd en verklaarde zich bereid om al de inlichtingen te verstrekken, die Professor Faurisson zou verlangen. Otto Frank had toen inmiddels al toegegeven, dat hij data veranderd had. Faurisson vermeld in zijn onderzoek, dat hij geen verstand heeft van grafologie en dus op dat terrein geen oordeel kan vellen, hoewel hij, net als ieder ander die de handschriften vergelijkt, zal merken dat het dagboek "vier verschillend lijkende handschriften" bevat en nu en dan overgaat van volwassen schrift naar kinderlijk handschrift, enz. Bij de drie schrijfboeken worden zelfs 338 losse bladen toegevoegd voor de periode van 20 juni 1942 tot maart 1944. Hierop wordt ingegaan door grafologe Minna Becker.

Het is vreemd, dat een meisje, dat blijkbaar over van alles kon beschikken, haar verhaal geschreven zou hebben op losse velletjes papier, terwijl ze tegelijkertijd in haar zogenaamde "geheime dagboeken" schreef. Ook vreemd is, dat haar vader Otto Frank, terwijl hij - zoals beweerd wordt - met zovelen in een kleine ruimte moest samenleven, niet op de hoogte was, dat zijn dochter een dagboek schreef; dit na de oorlog pas vernam en het dan nog enige jaren zal duren, voordat het geschikt werd bevonden om er mee in de publiciteit te komen. Onverklaarbaar toch?

Toen Otto Frank dacht zijn meesterwerk voltooid te hebben, besloot hij "na het gecorrigeerd en verbeterd te hebben", en het bewerkt was door een vriend van Otto Frank, een zekere Schnabel en enkele intieme vrienden, plus het koppel Cauvern, plus ene Anneliese Schütz om er enkele te noemen, het dagboek te publiceren onder de titel "Het dagboek van Anne Frank". Inmiddels had het al een vijftal keren veranderingen ondergaan.

Professor Faurisson, die verscheidene malen persoonlijk contact heeft gehad met Otto Frank aangaande "het dagboek", werd (toen Otto Frank via de interviews tot de ontdekking kwam, dat zijn verhaal riskante vragen opriep), verder geweigerd de zogenoemde originele papieren nog langer in te zien en Otto Frank dreigde zelfs met een proces. Hij was inmiddels dankzij het dagboek multimiljonair geworden en dus kon hij zich dat nu wel permitteren. Otto Frank was tot de conclusie gekomen, dat de gesprekken verpletterend voor hem

5 *Dagboek van Anne Frank.*

uitvielen en voor "het dagboek". Hij gaf daarvoor als argument, dat "mensen die met negatieve onderzoeksresultaten komen, zijn Nazi's". Komt mij niet helemaal onbekend voor, zodra je bijv. de holocaust in twijfel trekt, ben je gelijk een anti-semiet. Waarheidsvinding doet men in joodse kringen vaak niet aan.

Omstreeks 1960 werden door de procureur van Lübeck twee expertises aangevraagd om een zaak te onderzoeken van een leraar (Lothar Stielau), die in 1959 twijfels had geuit over de echtheid van "het dagboek", waarop Otto Frank onmiddellijk een aanklacht indiende tegen deze leraar. De grafologische expertise werd toevertrouwd aan de in het begin genoemde Minna Becker. En ene Annemarie Hübner had de opdracht na te gaan of de teksten overeenstemden met de teksten van de handschriften. Pas veel later vernam Faurisson dat de procureur van Lübeck een derde expertise bevolen had. Waarom deze derde expertise? En op welk punt, daar blijkbaar alle mogelijkheden tot onderzoek uitgeput waren voor Minna Becker en Annemarie Hübner?

Het mogelijke antwoord is, dat de procureur wellicht van mening was, dat de expertises Lothar Stielau in het gelijk zouden stellen en zou "het dagboek" onmogelijk echt kunnen worden verklaard. Minna Becker was gedurende haar expertise ook tot de conclusie gekomen, dat alles met "hetzelfde handschrift" is geschreven en bewees zij met haar grafologisch onderzoek dat heel wat van de losse papiertjes uit "het dagboek" geschreven zijn met een ballpoint, die pas in ± 1950 is uitgevonden. Daarop trok Otto Frank plotseling zijn aanklacht in tegen Lothar Stielau, die ondertussen om onbekende redenen zijn betrekking in het onderwijs had verloren.

Dit zou reeds het einde van dit artikel kunnen zijn. Ga maar na, alles geschreven in hetzelfde handschrift - dus door dezelfde persoon - en dan kan alleen de persoon zijn, die met de ballpoint heeft geschreven. Daar is geen stok tussen te krijgen. Maar we gaan nog even door, want latere informatie heeft Faurisson nogmaals gelijk gegeven.

In 1980 werden "de manuscripten" door een Duitse rechtbank onderzocht en dat bracht dan die verrassende feiten alweer naar voren. In dit verband wordt verwezen naar het boek van H. Le Goff, "Les grands truquages de l'histoire", blz. 35 tot 37:

6 *Dagboek van Anne Frank.*

In 1979 had Otto Frank, de vader van Anne, een proces aangespannen tegen een 75-jarige gepensioneerde, een zekere Ernst Römer, die publiekelijk verklaarde, dat hij niet in de authenticiteit van "het dagboek" geloofde. In eerste instantie won Otto Frank dit proces, maar Ernst Römer ging in hoger beroep. Om te trachten in deze zaak helderheid te verkrijgen, vroeg het Hamburgs gerechtshof een expertise uit te laten voeren van het manuscript door het Bundeskriminalamt. Daarvoor werden de meest geperfectioneerde methodes gebruikt, waaronder bijv. ultravioletstralen en de stereomicroscop. Het resultaat van deze expertise op 5 mei 1980, werd door Anton Muller aan Prof. Faurisson ter hand gesteld. Het was verbluffend:

De op de losse bladen aangebrachte verbeteringen zijn geschreven in blauw-zwarte en rode inkt en in potlood, zegt het verslag, maar ook gedeeltelijk in zwarte, groene en blauwe balpeninkt. Welnu, het verslag voegt eraan toe, dat de balpeninkten van dit type pas na het zogezegd origineel opstellen van "het dagboek" en dus zes jaar na de dood van Anne Frank zijn uitgevonden! Plus, sinds de expertise van Minna Becker in 1960, weten we dat het hele manuscript, correcties en toevoegingen inbegrepen, door dezelfde hand geschreven zijn. De auteur van de correcties en toevoegingen moet dus ook dezelfde zijn geweest als van de rest van het manuscript en dat kan dus Anne Frank niet zijn geweest!.

Dus was de auteur dan toch de vader van Anne Frank zelf, die na 1950 aan zijn origineel manuscript een Nederlandse vertaling zou hebben toegevoegd aan de vele toevoegingen, die waren aangebracht aan de Duitse versie. Bezorgd om zich te beschermen tegen elke betwisting aangaande de echtheid van deze toevoegingen, zou hij zelf door het onoplettend gebruik van een balpen, onvrijwillig het bewijs geleverd hebben, dat "het dagboek" niet een authentieke getuigenis is, zoals hij zelf beweerde, maar dus "een literair bedrog".

Voor diegenen, die geïnteresseerd zijn in de gevonden fabels en de totaal niet kloppende details en verzinsels in "het dagboek" zijn de boeken van o.a. Professor Faurisson een aanrader. De titels zijn: Het Dagboek van Anne Frank: Een Kritische Benadering" en "Het Dagboek van Anne Frank: Een Vervalsing". Zal wel een hele

zoektocht worden, want deze boeken zijn moeilijk te verkrijgen, omdat het bewijs levert van een vieze zwendel, of zoals het woordenboek het noemt: Een jodenstreek.

Niettemin brengt het zogenoemde "Anne Frankhuis" ieder jaar veel geld op, waar argeloze toeristen de mooie praatjes moeten aanhoren van de zogenaamd alles wetende en goed betaalde gidsen. Business as usual.

Verborgene Feiten Anne Frank Dagboek Bedrog!

Zaterdag, 4 juni 2011

Anne moest eens weten hoe haar dagboek is misbruikt!

Weinigen zijn bekend met het feit, dat het New York Opperste Gerechtshof rond 1960 een uitspraak deed, waarin aan de vooraanstaande joods-Amerikaanse schrijver Meyer Levin een schadevergoeding werd toegekend van niet minder dan 50.000 US dollar, te betalen door de vader van Anne Frank als honorarium voor Levin's werk aan het "Anne Frank Dagboek". En gezien de omvang van het bedrag, zeker tegen de achtergrond van 1960, zal het niet een paar dagen werk zijn geweest, maar zeker meerdere maanden aan werkzaamheden in beslag hebben genomen. Propaganda is altijd al een wapen van psychologische oorlogsvoering geweest en wordt zeker heden ten dage in steeds grotere mate gebruikt. Communisten, later een synoniem voor Zionisten, waren meesters in het toepassen van deze tactiek. Vaak hanteerden zij directe benadering, maar even vaak werd het gebruikt in verschillende tactieken om de gehele wereld op een onderwerp opmerkzaam te maken.

Dat is ook zeer zeker het geval geweest bij de moedwillige bedoeling van velen, die betrokken waren bij de distributie van het Anne Frank dagboek om iedereen te misleiden. Verkocht als het actuele dagboek van een jong Joods meisje, dat in een Nazi concentratiekamp omkwam. Ofschoon men voortdurend getracht heeft iedereen wijs te maken, dat de meesten in concentratiekampen door vergassing zijn omgekomen, is Anne aan typhus overleden en is ook nog een keer verhuisd naar een ander 'vernietigingskamp'. Het dagboek werd voor het eerst gepubliceerd in 1952, 7 jaar na afloop van de oorlog en werd onmiddellijk een bestseller. Aan de bestseller is later nog een film over het leven van Anne Frank toegevoegd. Het heeft Otto Frank,

haar vader, geen windeieren gelegd en zo kon hij, dank zij zijn vergaarde fortuin en riant levend in Zwitserland, regelmatig dreigen met rechtszaken om publicatie van de waarheid te voorkomen.

In twee gevallen werd voor een Duits gerechtshof, Ernst Romer en Edgar Geiss aangeklaagd, omdat zij het dagboek beschouwden als een vervalsing. Dat leidde er zelfs toe, dat het BKA (Bundes Kriminal Amt) het manuscript onderzochten en zoals al in een eerder artikel vermeld, vaststelden, dat alles met ballpoint was geschreven, die voor 1951 niet beschikbaar waren. En belangrijker, het BKA stelde duidelijk vast, dat geen van de handschriften correspondeerden met dat van Anne. Het Duitse blad "Der Spiegel" publiceerde in 1951 een niet te ontkennen verhaal, dat het gehele dagboek een na-oorlogse vervalsing was. Uiteraard werd naderhand weer bestreden, dat ballpoints wel ten tijde van het leven van Anne beschikbaar waren, maar dan blijven we toch nog zitten met het feit, dat geen van de handschriften met die van Anne correspondeerde. Het Anne Frank huis in Amsterdam, gerund door overbetaalde Zionisten en ook nog eens fors gesponsord door de overheid, vaart er wel bij en weet jaarlijks miljoenen mensen onwaarheden op de mouw te spelden.

Bron: <http://www.mathaba.net/news/?x=614599>

Otto Frank was een collaborateur!

Zaterdag, 26 mei 2012

Het Achterhuis van Anne Frank!
Een bijdrage van Siegfried Verbeke,
Kortrijk/België

Betreffende Anne Frank dagboek : zie "The 'Diary' is a fraud" (Simon Sheppard (Heretical Press)

Link: <http://www.heretical.com/sheppard/frank.html>

Over mijn Anne Frank proces in Amsterdam heb ik destijds een samenvatting geschreven, geplaatst in 't Pallieterke (Vlaams weekblad), zie hieronder:

Willem de Prater beschrijft in "Den Vaderlandt ghetrouwe" ('t P. 23/5/12) onder de titel "Het Achterhuis" hoe de familie Frank werd gearresteerd, waarbij de politie de kostbaarheden "in een tas stopte waaruit zij eerst honderden pagina's beschreven papier verwijderden: het dagboek van Anne".

Dit is niet correct. Deze "losse vellen" vormden de novelle "Het Achterhuis" die Anne aan het schrijven was (op basis van haar echte dagboek). Van het authentieke dagboek is slechts ongeveer de helft teruggevonden, namelijk een eerste "Poëzie"-boekje en dan nog 2 (kasboek-)schriften die betrekking hebben op de acht laatste maanden vóór 1 augustus 1944. Hetgeen vader Otto Frank op de markt bracht als "authentiek dagboek" is een literaire fraude, in die zin dat hij de novelle "Het Achterhuis" als een authentiek dagboek voorstelde, terwijl het overwegend de novelle was. Bovendien censureerde hij om diverse redenen heel wat passages uit het authentieke gedeelte en wipt zijn gecommmercialiseerde versie van het "authentieke" naar "de losse vellen"

(de novelle). De Anne Frank Stichting van Amsterdam en Basel hebben destijds tegen mij een klacht ingediend, maar hun 2 vorderingen werden door de rechtbank afgewezen. In de loop van het proces publiceerde het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie de wetenschappelijke editie "De dagboeken van Anne Frank", uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam, 2004. Dat heeft er achter de schermen wel toe bijgedragen dat de Anne Frank Stichtingen eraan waren voor de moeite, want het bevestigde op minutieuze wijze wat Faurisson (en ik) hadden beweerd.

P.S. De familie Frank vluchtte niet voor de nazi's, maar omdat Otto en zijn broer een gevangenisstraf hadden opgelopen wegens bankfraude, uitgesproken door een Weimar-rechtbank, dus voor de Nazi's aan de macht kwamen.

Een heikel punt is de vraag, wie de familie verraden heeft. Een en ander laat vermoeden dat dit de beruchte Amsterdamse SD'er Gringhuis was en dat Otto Frank hem gekend heeft. Gringhuis liet zich door Joden omkopen en deed zaken met Otto Frank's firma Opekta, dat voedingsextracten aan de Wehrmacht verkocht. Frank was daardoor in feite een economische collaborateur en na de oorlog heeft Otto Frank daarom zowel Gringhuis als de magazijnier Van Maaren uit de wind gehouden. Er zijn geen harde bewijzen hiervoor, maar het feit dat dit spoor niet verder werd gevolgd is toch veelbetekenend. Van Maaren werd vrijgesproken en Gringhuis ter dood veroordeeld maar nooit geëxecuteerd. Volgens David Barnouw (directeur Anne Frank Huis): "Maar Otto Frank verwisselde alleen de naam van een van de betrokkenen (Gringhuis) om deze te beschermen. Dat hoort een beetje bij zijn imago van halve heilige" (Het Parool 30 juli 1994). Of misschien wilde Otto Frank vermijden dat zijn economische collaboratie het imago van de Heilige Familie zou aantasten?

De balpen is uitgevonden in 1938 door de Hongaarse broers Ladislo en George Biro. Ze lieten hun balpennen in Argentinië produceren. Balpennen werden tijdens de Oorlog gebruikt door geallieerde piloten

(omdat deze pennen op grote hoogte niet lekten in tegenstelling tot vulpennen). Pas na de oorlog werd de balpen commercieel in Europa uitgebracht. Het is dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat Anne Frank de beschikking had over een balpen. Er wordt beweerd dat een groot deel van het dagboek met een balpen is geschreven. Misschien vond ze d'r eentje in het wrak van een bommenwerper. Zal er echt wel een Meisje genaamd Anne Frank bestaan hebben? Vele mensen hebben een dagboek net als haar geschreven, maar die kennen wij niet. Het is grotendeels verzonnen en groots opgezet. Een opgezetten leugen zoals we die ook van Kerwin Duinmeyer kennen. Deze laatste was namelijk helemaal niet zo onschuldig maar was een drugsverslaafde. Geregeld had hij ruzie met anderen die hij ontmoete. Maar pas op! Een paar jaar geleden is iemand veroordeeld omdat hij vraagtekens stelde bij de authenticiteit van het dagboek van Anne Frank. Sindsdien is "dagboekontkenning" een misdrijf in Nederland. Daarvoor kun je dus max. 2 jaar cel voor krijgen en een boete. Nu kan je jezelf afvragen waarom dit strafbaar is, wat hebben zij te verbergen? Mogen we iets niet ontkennen? Mogen we iets niet Weten? Heeft papa Frank verhalen eruit gelaten en zo nodig verbeterd? Of bekritisieren we de Joods-Zionistische Belangen, waar de holocaust industrie onder valt?

Bron: www.stormfront.org

EEN BESTSELLER DIE NEP IS

(Het Dagboek van Anne Frank)

Van een andere soort memoires, die een beeld willen schetsen van een broos Jodendom dat gevangen is in de kwaadaardigheid van het Nazisme, is de meest gevierde ongetwijfeld "Het Dagboek van Anne Frank", en de waarheid betreffende dit boek is slechts één verbijsterend inzicht in het verzinnen van een propaganda-sprookje.

Voor het eerst gepubliceerd in 1952, werd het Dagboek van Anne Frank onmiddellijk een bestseller; sindsdien werd het uitgegeven in paperback, beleefde 40 herdrukken en er werd zelfs een succesvolle Hollywood-film van gemaakt. Alleen al op basis van royalty's heeft Otto Frank, de vader van het meisje, een fortuin gemaakt met de verkoop van het boek, dat voorgeeft de tragedie van het echte leven van zijn dochter uit te beelden. Doordat het een directe beroep doet op de emoties, hebben het boek en de film letterlijk miljoenen mensen beïnvloed, beslist meer over de hele wereld dan elk ander soortgelijk verhaal.

En toch, slechts zeven jaar na zijn aanvankelijke publicatie, besliste een zaak van het Hooggerechtshof van New York dat het boek nep was. Het 'Dagboek van Anne Frank' werd aan het publiek verkocht als het eigenlijke dagboek van een jong Joods meisje uit Amsterdam, dat ze schreef toen ze 12 jaar oud was terwijl haar gezin en vier andere Joden haar verborgen in de achterkamer van een huis gedurende de Duitse bezetting. Uiteindelijk werden ze gearresteerd en gevangengezet in een concentratiekamp, waar Anne Frank vermoedelijk stierf toen ze 14 was. Toen Otto Frank uit het kamp werd bevrijd aan het einde van de oorlog, keerde hij terug naar het huis in Amsterdam, en "vond" het dagboek van zijn dochter verborgen in de dakspanten.

De waarheid over het Dagboek van Anne Frank werd voor het eerst onthuld in 1959 door het Zweedse dagblad *Fria Ord*. Het stelde vast dat de Joodse romanschrijver Meyer Levin de dialoog in het "dagboek" had geschreven en voor zijn werk betaling eiste in een

rechtszaak tegen Otto Frank.

Een samenvatting van de Zweedse artikelen verscheen in de Amerikaanse Economic Council Letter van 15 april 1959 als volgt: "De geschiedenis kent vele voorbeelden van mythen die een langer en rijker leven hebben dan de waarheid, en ook meer effect kunnen hebben dan de waarheid". "De Westerse wereld is sinds enkele jaren bewust gemaakt van een Joods meisje door middel van wat voorgeeft haar persoonlijk geschreven verhaal te zijn, Het Dagboek van Anne Frank.

Elke intelligente literaire inspectie van dit boek zou hebben aangetoond dat het onmogelijk het werk van een tiener kan zijn". "Een opmerkelijke beslissing van het Hooggerechtshof van New York bevestigt deze zienswijze, in die zin dat de welbekende Amerikaanse Joodse schrijver, Meyer Levin, \$ 50.000 is toegekend dat hem moet worden betaald door de vader van Anne Frank als honorarium voor het werk van Levin in het Dagboek van Anne Frank". "De heer Frank, die in Zwitserland is, heeft beloofd aan zijn rasgenoot Meyer Levin, minstens \$ 50.000 te betalen omdat hij de dialoog van auteur Levin had gebruikt precies zoals het was, en het "geïmplant" heeft in het dagboek alsof het het geestelijke werk was van zijn dochter".

Verdere onderzoeken brachten een antwoord aan het licht op 7 mei 1962 van een maatschap van New Yorkse juristen, waarin gesteld werd: "Ik was de advocaat van Meyer Levin in zijn zaak tegen Otto Frank en anderen. Het is waar dat een jury Dhr. Levin \$50.000 schadevergoeding toekende, als aangegeven in uw brief. Deze toekening werd later terzijde geschoven door de raadsheer van het hof, Edelachtbare Samuel C. Coleman, op grond van het feit dat de schadevergoeding niet was bewezen op de manier die door de wet wordt vereist.

De zaak werd vervolgens geregeld terwijl een beroep naar aanleiding van Rechter Coleman's beslissing nog niet was afgedaan". "Ik ben bang dat van de zaak zelf geen officieel verslag wordt gedaan, in

zoverre het proces zelf of zelfs Rechter Coleman's beslissing betreft. Bepaalde procedurele zaken werden gerapporteerd in no. 141 van het New York Supplement, Tweede Serie no. 170 en in 5 van de Tweede Serie, no. 181. Het juiste dossiernummer in het kantoor van de griffier van het Hof van New York is 2241 - 1956, en het dossier is waarschijnlijk groot en vol. . ."

Hier is dan nog een fraude in een hele serie van fraudes die werden uitgevoerd ter ondersteuning van de "Holocaust"-legende en de sage van de Zes Miljoen. Natuurlijk werd de rechtszaak die direct de authenticiteit van het Dagboek van Anne Frank bevestigde, "niet officieel gerapporteerd".

Een beknopte verwijzing kan ook worden gemaakt naar een ander "dagboek", uitgegeven kort na dat van Anne Frank, en getiteld: "Notities van het Warschau Getto; het Journaal van Emmanuel Ringelblum" (New York, 1958). Ringelblum was leider geweest in zowel een sabotagecampagne tegen de Duitsers in Polen, als de opstand van het Waschau Getto in 1943, voordat hij uiteindelijk werd gearresteerd en geëxecuteerd in 1944. Het journaal van Ringelblum, dat spreekt van de gebruikelijke "geruchten" die zogenaamd de ronde doen over de uitroeiing van de Joden in Polen, verschenen onder precies dezelfde communistische bescherming als de zogenaamde memoires van Hoess.

McGraw-Hill, de uitgevers van de Amerikaanse editie, geven toe dat ze geen toegang hadden tot het originele ongecensureerde manuscript in Warschau, en volgden getrouw het gekuiste deel dat gepubliceerd was door de Communistische regering in Warschau in 1952. Alle "bewijzen" van de Holocaust voortkomend uit dit soort communistische bronnen, zijn waardeloos als historische documenten.

(Bron: Stierven er werkelijk zes miljoen?
door Richard E. Harwood)

Publiciteit rond Anne Frank en haar dagboek Ontkenning authenticiteit dagboek

Artikel Teresien da Silva - Bron: Anne Frank Stichting - 1999

Decennialang worden de dagboeken van Anne Frank en de authenticiteit daarvan door revisionisten in twijfel getrokken. Anne Frank is door haar dagboek een belangrijk symbool geworden van de holocaust. Voor veel aanhangers van extreem-rechtse stromingen vormt zij een obstakel. Haar persoonlijke getuigenis van de jodenvervolgving en haar overlijden in een concentratiekamp staan een rehabilitatie van het nationaal-socialisme in de weg.

Eerste rechtszaak

Een van de eerste in druk verschenen aanvallen op de echtheid van haar dagboek dateert uit de jaren vijftig. De Duitse leraar Lothar Stielau schreef in 1958 in een schoolkrant: 'De vervalste dagboeken van Eva Braun, van de koningin van Engeland en het niet veel echtere van Anne Frank hebben de profiteurs van de Duitse nederlaag wel enkele miljoenen opgeleverd, maar ons daarentegen zeer gevoelig geraakt.' Stielau was in de jaren dertig in Duitsland betrokken bij het leiden van de Hitlerjugend en na de oorlog actief lid van de Deutsche Reichspartei, een nazistische groepering. Het was de eerste keer dat twijfels over de authenticiteit van het Dagboek uitgebreid in het nieuws kwamen. Begin 1959 diende Otto Frank een strafklacht in tegen Stielau. Na uitvoerig en gedegen onderzoek naar de echtheid van de handschriften van Anne Frank oordeelde de rechtbank in Lübeck in 1960 dat het Dagboek authentiek is. Daarop achtte de rechtbank in 1961 de klachten gegrond om een proces te beginnen. Zover is het echter nooit gekomen. Stielau verklaarde dat hij op grond van het vooronderzoek was overtuigd van de echtheid van het Dagboek en herriep zijn uitlatingen.

Later betreurde Otto Frank dat het niet tot een veroordeling was gekomen en dat hij akkoord was gegaan met een schikking: 'Als ik had geweten dat er mensen zijn voor wie een vergelijk in deze zaak

niet als voldoende bewijs geldt, had ik het proces wel doorgezet.'

Het Dagboek van Anne Frank - een vervalsing?

Wellicht had Otto Frank inderdaad beter wel kunnen doorzetten, aangezien de aantijgingen door bleven gaan. In de loop van de jaren zestig en zeventig werd in verscheidene publicaties de authenticiteit van het Dagboek aangevallen, zonder dat de rechter werd ingeschakeld. Tot 1976. In dat jaar werd het dagboek van Anne Frank onderwerp van een rechtszaak in Frankfurt. Vanaf 1975 had Heinz Roth via een eigen uitgeverij brochures en pamfletten verspreid met titels als *Anne Frank's Tagebuch - eine Fälschung* en *Anne Frank's Tagebuch - Der Grosse Schwindel*. Otto Frank spande in 1976 een kort geding aan tegen Roth wegens de verspreiding van het pamflet *Das Tagebuch der Anne Frank - Wahrheit oder Fälschung?* De Anne Frank Stichting was als mede-aanklager bij deze zaak betrokken. Twee jaar later bepaalde de rechter dat Roth op straffe van maximaal 500.000 Duitse mark of maximaal een half jaar gevangenisstraf zich niet meer in het openbaar op een dergelijke manier mocht uitlaten over het dagboek van Anne Frank. In hoger beroep bracht Roth een rapport in van Robert Faurisson, die op zijn verzoek een uitvoerig onderzoek had gedaan naar de echtheid van het dagboek. Het rapport kon het gerechtshof niet overtuigen en het beroep werd in juli 1979 afgewezen. In 1980 publiceerde Faurisson het resultaat van zijn onderzoek in het Frans onder de titel *Le journal d'Anne Frank est-il authentique?* In 1985 verscheen in België de Nederlandse vertaling *Het Dagboek van Anne Frank - een vervalsing*, zonder vraagteken ditmaal.

Er zijn twee rechtszaken bekend rond de echtheid van het Dagboek die eindigden met vrijspraak op grond van het recht op vrije meningsuiting. Beide zaken speelden in Duitsland in 1979. In het eerste geval ging het om verspreiding van pamfletten door de rechts-extremistische Erwin Schönborn in juli 1978 in Frankfurt. Hierin werd beweerd dat het dagboek van Anne Frank een "ervalsing is en het product van een joodse anti-Duitse gruwelpropaganda om de

leugen van zes miljoen vergaste joden te steunen en de staat Israël te financieren". Het tweede geval speelde zich af in Stuttgart waar de nazi Werner Kuhnt werd aangeklaagd wegens het in het openbaar aanzetten tot rassenhaat en het belasteren van de nagedachtenis van een overledene. Kuhnt schreef in een extreem-rechts maandblad dat het Dagboek "eine Fälschung" en "ein Schwindel" was. In beide gevallen bepaalde de rechtbank dat alsnog een veroordeling wegens belediging zou kunnen volgen indien er door eventuele beledigden een aanklacht zou worden ingediend. In de media werd heftig op deze vrijspraken gereageerd.

Ballpointinkt

Op 19 maart 1993 kwam, na jaren, een einde aan een andere rechtszaak in Hamburg. De authenticiteit van het dagboek van Anne Frank was ook hier de inzet. Het was allemaal in 1976 begonnen toen Ernst Römer na toneelvoorstellingen van het Dagboek pamfletten uitdeelde met als kop *Best-Seller - ein Schwindel*'. Hierin werd beweerd dat het Dagboek een falsificatie was. Het Openbaar Ministerie besloot Römer te vervolgen. Otto Frank werd mede-aanklager in deze zaak. In 1977 veroordeelde het kantongerecht Römer tot een boete van 1500 Duitse mark. Tijdens de behandeling van de zaak in hoger beroep deelde zijn geestverwant Edgar Geiss pamfletten uit in de rechtszaal waarin werd gesteld dat het Dagboek een en al oplichterij was. Geiss moest nu ook voorkomen en werd tot een half jaar gevangenisstraf veroordeeld. Hij ging eveneens in hoger beroep en de zaken Römer en Geiss werden samengevoegd.

Het Duitse Gerechtelijk laboratorium, het Bundeskriminalamt (BKA), kreeg de opdracht de manuscripten van Anne Frank te onderzoeken op de gebruikte papier- en inktsoorten. Het resultaat van dit onderzoek was dat het betreffende soort papier en de inkt zowel tijdens, als enige jaren na de oorlog gebruikt werden. Opmerkelijk was de constatering van het BKA: "De op de losse bladen later aangebrachte verbeteringen zijn gedeeltelijk ook met zwarte, groene en blauwe ballpointinkt geschreven." Deze ballpointinkt was pas in

1951 op de markt gekomen. Controle van de bevindingen van het BKA bleek evenwel onmogelijk omdat concrete gegevens over de plaats, de aard en de omvang van de ballpoint-correcties niet waren vermeld. Tijdens de zaak Stielau, twintig jaar eerder, was evenwel door handschriftkundigen vastgesteld dat Anne Frank alles zelf geschreven had. Het BKA-rapport scheen dit op losse schroeven te zetten. Het Duitse weekblad *Der Spiegel* publiceerde in 1980 de resultaten van het BKA-rapport op een onzorgvuldige manier. De boodschap van het artikel luidde: "De echtheid van het document werd daarmee verder in twijfel getrokken." Het artikel veroorzaakte veel commotie in binnen- en buitenland.

Wetenschappelijke uitgave

In augustus 1980 overleed Otto Frank. De manuscripten van zijn dochter liet hij na aan de Staat der Nederlanden, die ze in beheer gaf aan het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie (RIOD=tegenwoordig NIOD). Tot zijn erfgenaam benoemde Otto Frank het Anne Frank Fonds in Basel, die daarmee ook erfgenaam werd van het copyright van het Dagboek. Het RIOD besloot de volledige dagboeken van Anne Frank te publiceren in een wetenschappelijke uitgave, mede door de voortdurende aanvallen op de authenticiteit van het dagboek. Het Gerechtelijk Laboratorium in Rijswijk werd ingeschakeld om het handschrift van Anne Frank te onderwerpen aan een uitvoerig documenttechnisch en handschriftvergelijkend onderzoek. Het BKA werd door het Gerechtelijk Laboratorium uitgenodigd om aan te tonen waar zij in de losse bladen ballpointinkt was tegengekomen. Het BKA kon echter geen enkele plaats aangeven waar zich één vermeende correctie in ballpointinkt zou bevinden. De rechtbank in Hamburg had besloten de resultaten van het RIOD-onderzoek af te wachten.

In 1986 werden de complete dagboeken van Anne Frank en de positieve resultaten van het onderzoek van het Gerechtelijk Laboratorium gepubliceerd onder de titel *De Dagboeken van Anne Frank*. De Duitse vertaling van 1988 werd door de rechtbank in

Hamburg als bewijsmateriaal gebruikt. Na al die jaren werd het proces in 1990 hervat. Geiss werd nu in hoger beroep veroordeeld tot het betalen van een boete van 6000 Duitse mark. Römer was inmiddels overleden. De verdediging van Geiss vroeg in 1991 om herziening van de veroordeling en beriep zich op verjaring van het strafbaar feit. Op 19 maart 1993 werd de uitspraak vernietigd op grond van verjaring en kwam er definitief een einde aan deze zaak.

'Vrij Historisch Onderzoek'

Daarmee kwam echter geen einde aan de ontkenningen van de echtheid van het dagboek. De Belgische Vereniging Zonder Winstoogmerk Vrij Historisch Onderzoek publiceerde in 1991 *Het Dagboek van Anne Frank: een kritische benadering*, waarin de authenticiteit van het Dagboek in twijfel werd getrokken. In het najaar van 1992 werd deze publicatie verspreid onder Openbare Bibliotheken in Nederland. De gedaagden zijn de auteurs van dit boek, de Fransman Robert Faurisson en de Belg Siegfried Verbeke. Zij maken deel uit van een internationale stroming, het historisch revisionisme, die ontkent dat er tijdens de Tweede Wereldoorlog sprake is geweest van systematische uitroeiing van joden door de nazi's. In *Het Dagboek van Anne Frank: een kritische benadering* wordt beweerd dat Otto Frank het Dagboek na de oorlog zou hebben geschreven.

De auteurs zijn van mening dat het dagboek van Anne Frank een aantal tegenstrijdigheden bevat, dat onderduiken in het Achterhuis onmogelijk moet zijn geweest en dat de schrijfstijl en het handschrift van Anne Frank te volwassen zijn.

In december 1993 stapten de Anne Frank Stichting en het Anne Frank Fonds in Zwitserland naar de rechter om verdere verspreiding van *Het Dagboek van Anne Frank: een kritische benadering* in Nederland te verbieden. Het Anne Frank Fonds is als erfgenaam van Otto Frank en auteursrechthebbende op het Dagboek, betrokken bij dit proces. Vijf jaar later, op 9 december 1998, verbood de Amsterdamse

rechtbank om nog langer in het openbaar de authenticiteit van het dagboek van Anne Frank in twijfel te trekken. Het op welke wijze dan ook gevraagd of ongevraagd verspreiden van het boekje alsmede ieder ander materiaal met een vergelijkbare inhoud heeft de rechtbank verboden. De rechter bevestigt dat het dagboek van Anne Frank authentiek is. Op iedere overtreding staat een dwangsom van fl. 25.000,-.

De Anne Frank Stichting realiseert zich dat de aanvallen op de authenticiteit van het dagboek op Internet onverminderd door kan gaan en onderzoekt de mogelijkheden om dit tegen te gaan.

Bron: <http://www.annefrank.org/content.asp?PID=426&LID=1>

Anne Frank is fake, zegt een Egyptische verlichte politicus

zondag 10 juli 2011

Door : Gerard Driehuis

Categorie: Politiek

Anne Frank heeft wel bestaan, maar dat dagboek is flauwekul. Osama bin Laden ook, trouwens.

In het westen wordt gehoopt dat een niet-islamitische democratische partij de Egyptische verkiezingen wint in september. Grootste kanshebber op een behoorlijk aandeel: de Wafd partij. Een oude nationalistische partij die door Nasser werd verboden maar altijd sterk bleef. Vandaar dat de opvattingen van de tweede man van de Wafd partij aandacht verdienen.

De Washington Times interviewde Ahmed Ezz el-Arab. "Er waren in Duitsland maar 2,4 miljoen joden. Dus hoe kunnen er dan 6 miljoen vermoord zijn? Het waren er hooguit een paar honderdduizend. En gaskamers? Verzinsels."

Ezz el-Arab doet het dagboek van Anne Frank, dat hij zegt te hebben bestudeerd toen hij afstudeerde in Zweden af als een vervalsing. "Ik zweer bij God dat het fake is. Dat meisje heeft wel bestaan, maar die dagboeken zijn nep."

Osama bin Laden is een mengsel van een Amerikaanse en zionistische pion. "Als hij dan zo kundig was met vliegtuigen, dan had een vliegtuig bovenop de Knesset meer effect gehad.

In de peilingen, voor wat ze waard zijn, schijnt de Wafd er redelijk voor te staan. En het is geen moslimpartij, dus dat scheelt.

[Bron\(nen\): Washington Times Jeruzalem Post](#)

EEN ANDER FRANK

VERHAAL (IV)

Posted by ADMINISTRATOR · 13 juli 2011 · 8 reacties

Filed Under ander frank verhaal

DOOR: F.G.T.P. SANTRUSCHITZ

EEN KRITISCH ESSAY

Wie in Nederland kent de geschiedenis niet van het joodse meisje Anneliese Frank? Wie is onbekend met het ‘Dagboek’, het verhaal van het ‘Achterhuis’? Wie weet niet hoe vader Otto Frank als enige van zijn gezin uit de Tweede Wereldoorlog teruggekeerd is en de levensdraad weer opnieuw oppakt? De kennis over de tragische lotgevallen van deze familie is wereldbekend. Het verhaal van ‘Anne Frank’ is in de loop der jaren vast onderdeel gaan uitmaken van het (Nederlandse) onderwijsstelsel en jaarlijks bezoeken ca. 1.000.000 mensen het ‘Anne Frankhuis’ in Amsterdam. Bestaat er een verhaal náást het verhaal?

*Maar..... hoe weten wij zeker dat wij alles weten, dat alles waarvan wij kennis genomen hebben gelijk is aan alle beschikbare informatie en wetenschap. Is werkelijkheid ook waarheid? Met die ene uitzondering die de regel bevestigt bestaat ‘Absolute Waarheid’ niet, de ‘Leugen’ is absoluut! Naar het schijnt ‘**REGGEERT de leugen**’ en wie anders dan Beatrix Amsberg — Nederlands Koningin — zou dat beter kunnen verwoorden? Op 27 november 1999 proclameerde zij dit zelf in een gesprek dat ze had met het Nederlandse ‘Genootschap van Hoofredacteurs’.*

Zijn wij — u en ik — vandaag de dag nog wel vrij in ons denken? Is het nog wel toegestaan onze gedachten te verwoorden, te verbeelden of op schrift te zetten? Moeten wij — als (anders) denkenden — ons hoeden voor de GeDaPo (Gedachtepolitie) die alles toetst aan de politieke correctheid van het moment? Laten we altijd blijven proberen de bokken van de geiten te scheiden. Waar houdt de ‘waarheid’ op te bestaan om te verzanden in emotievolle

verdichtsels en fantasieën om uiteindelijk te eindigen in absurde verzinsels en leugens? Is alles wat we lezen waarheid, of is alles wat nu volgt niets meer dan een realistische roman?

[I] Otto Frank - kanttekeningen bij een waarheid

[12] ‘Pulsen’

Verhuis- en Transportonderneming Puls was een bekend bedrijf in die tijd. Ze beschikte over een vloot van zo’n 14 vrachtwagens en een 60-tal personeelsleden.

Eigenaar van het bedrijf was de Joodse Abraham Puls die ‘van gewone volksjongen’ opgeklommen was. Op 1 mei 1934 had Abraham Puls zich aangesloten bij de ‘Nationaal Socialistische Beweging’ (NSB) van Anton Mussert. Het lidmaatschap had hem géén windeieren gelegd. De ‘Jodenjachten’ en razzia’s brachten veel werk met zich mee. Zijn bedrijf heeft een groot aandeel gehad in de roof van in totaal in zo’n 29.000 woningen achtergebleven Joodse eigendommen. Behalve met vervoer en roof hield Abraham Puls zich ook actief bezig met het tegen ‘koppeld’ verraden van Joden aan de ‘Sicherheitspolizei’. Abraham Puls overleefde de oorlog en werd op 7 mei 1945 door de Binnenlandse Strijdkrachten (BS) gearresteerd en opgesloten in de ‘Weteringschans’. De geroofde buit die in beslaggenomen werd was aanzienlijk: een geldkist gevuld met ruim 19.000 gulden en 3.000 rijksmark, een vrachtwagenlading vol waardevol roofoed en een banksaldo van 300.000 gulden. Op 7 juni 1947 kreeg hij de doodstraf opgelegd die op 4 februari 1949 omgezet werd in levenslange gevangenisstraf. Tien jaar later, op 25 mei 1959 werd deze straf omgezet in een straf van 24 jaar.

[13] LIRO & Kunst

De gerenommeerde Joodse Lippmann-Rosenthal bank (LI-RO) speelde een belangrijke rol in het confisqueren van Joodse bezittingen. Al direct in begin van de bezetting werd de bank door de Duitse bezetter overgenomen waarmee het beheer van Joods bezit onder hun controle kwam te staan. Op basis van “Verordnung” 148/41 werden Joden in Nederland met ingang van augustus 1941 verplicht hun bezittingen zoals spaartegoeden, spaarbrieven en verzekeringen op de Sarpathistraat inleveren. Bankier en makelaar Otto Rebholz zorgde op zijn beurt voor verzilvering op de Amsterdamse beurs. Hierin gesteund door Dr. Albert Bühler, de “Deutsche Beauftragte” voor “De Nederlandse Bank”, die toentertijd onder bestuur stond van Rost van Tonningen. Otto Rebholz was een in 1932 tot Nederlander genaturaliseerde Duitser en medefirmant van het Joods-Amsterdamse effectenkantoor F. Leuser. In het najaar van 1940 werd de bedrijfsnaam omgedoopt tot effectenkantoor Rebholz, later Rebholz Bankierskantoor genaamd. Ná de oorlog werd Rebholz ter verantwoording geroepen maar de zaak werd al snel gesloten toen kopstukken uit de bankwereld in opspraak dreigden te raken. Otto ontsprong de dans en werd in 1955 bij verstek veroordeeld. In mei 1942 volgde op basis van “Verordnung” 58/42 de verplichting tot inlevering van alle kunst- en antiekvoorwerpen, edelmetaal en juwelen. De Amsterdamse kunsthandel verdiende er buitensporig mee. Vooral berucht waren kunsthandel Rosenberg en kunsthandel Katz, beiden Joodse bedrijven. Al voor de oorlog verkochten Joodse inwoners “*tegen absurd lage prijzen hun kunst aan Joodse kunsthandelaren, die vertrouwden ze. Vervolgens tekenden ze een verkoopovereenkomst en werden de stukken voor hogere prijzen doorverkocht.*” Onder de nieuwe eigenaren waren hooggeplaatste Nazi's zoals Hermann Goering. De gebroeders Nathan en Benjamin Katz dreven sinds 1930 hun kunsthandel en verdienden kapitalen door tijdens de Tweede Wereldoorlog kunst aan Duitsers te verkopen om dit na de oorlog terug te claimen om het vervolgens opnieuw en tegen nog hogere prijs te verkopen.

[14] In andere handen

Kort nadat de oorlog zijn derde jaar ingegaan was werden de panden van ““N.V. Handelsvereniging Gies & Co”” aan de Prinsengracht 263, zowel het Voor- als Achterhuis, verkocht. De Joodse vastgoedeigenaar F.J. Pieron, volgens bronnen lid van de NSB(!), voerde hierover halverwege februari 1943 verkennende gesprekken met een potentiële koper. Wat deze precies voor plannen had met de panden is nog onbekend, maar dat er plannen bestonden bleek wel uit het feit dat hij een architect opdracht gegeven had om ter plekke e.e.a. te schouwen. Toen de architect in februari 1943 toegang tot de vertrekken van het Achterhuis wilde hebben wist Jo Kleiman dit te verhinderen met de mededeling dat hij de sleutels niet bij zich had.(!) Het resultaat volgde twee maanden later, op 22 april 1943 toen de beide panden overgingen in handen van de Joods-Amsterdamse oudpapierhandelaar Mauritz Alexander Wessels. Een paar maanden eerder, op 12 februari 1943, was de hoofdvestiging in Keulen door het “Reichsministeriums für Ernährung- und Landwirtschaft” tot “*“dringendst kriegs- und lebenswichtig”*” bedrijf bestempeld werd. Een belangrijke kwalificatie waarmee tegelijk ook de waarde het Nederlandse filiaal van “Opekta GmbH” werd aangegeven. Vanaf 1940 liet de bedrijfsadministratie van “Opekta” als “Pectacon N.V.” leveringen zien aan het “Armees Oberkommando” in Berlijn, leveringen die na de wijziging van tenaamstelling in “N.V. Handelsvereniging Gies & Co” — “*“dringendst kriegs- und lebenswichtig”*” — gewoon doorgang vonden! Oóók de leveringen van het “Wehrmacht Einkauf Büro PTM”, de “einkaufsstelle” die op haar beurt weer geleverd kreeg van “Opekta” bleven “*“dringendst kriegs- und lebenswichtig”*”. Op woensdag 31 maart 1943 kreeg het Nederlandse filiaal hoog bezoek van de “Pomosing Werke GmbH” uit Frankfurt. Naast de door het “Reichsministeriums für Ernährung- und Landwirtschaft” verleende kwalificatie was de positie van het Nederlandse filiaal ten opzichte van het moederbedrijf onderwerp van gesprek. Op maandag 28 juni 1943, twee dagen vóór de laatst gedane huurbetaling, werd uiteindelijk de woning aan het Merwedeplein 37-II “*Gepulst*”. Wat nog niet in veiligheid gebracht

was verdween naar de loods aan de Oostelijke Handelskade. Pikant detail is nog dat onderhuurder Goldschmidt later beschuldigd werd van het achteroverdrukken van eigendommen van de familie Frank die bij hun vertrek in de woning op 6 juli 1942 achtergebleven waren.

[15] Verraders actief

Behalve met de werknemers van het bedrijf waarvan het merendeel niet op de hoogte was van de aanwezigheid van de onderduikers moest men in het Achter-huis meer en meer rekening gaan houden met een steeds groter wordende schare verklikkers en verraders. (*Een deel ervan had overigens wél een sterk en later ook bevestigd vermoeden, zoals magazijnknecht Willem van Maaren*) Amsterdam kende van oudsher de grootste populatie Joodse inwoners, hun aandeel steeg nadat Adolf Hitler in 1933 aan de macht gekomen was om verder te stijgen na de Oostenrijkse “Anschluss” van maart 1938 en de “Kristallnacht” van november 1938. Nadat de “Joodsche Raad” zijn werk in 1942 had aangevangen doken de Joden die konden onder in de massaliteit van de stad. Het was tegelijk ook de geboorte van een nieuw soort smerige industrie, die van de verraders! Opmerkelijk genoeg kwam het grootste gevaar om verraden en uitgeleverd te worden uit onverwachte hoek, van verraders van Joodse origine! Abraham Puls was beslist niet de enige die er geen been in zag zijn geloofs- en rasgenoten voor een paar zilverlingen te verkopen. In totaliteit hebben (*naar schatting van auteur Sytze van der Zee*) zo’n 120 Joodse verklikkers en verraders zich “verdienstelijk” gemaakt met deze verachtelijke en menonwaardige activiteiten. Vele mensenlevens hebben deze profiteurs op hun geweten. Enkelen van de bekendsten hiervan zijn Ans (Anna) van Dijk, Betje Wery, Branca Simons, Rosalie Roozendaal, Irma Seelig, Mozes Brandon Bravo, Max Ekstein, Berthold (Bubi) Joseph, Bernhard Joseph, etc. etc. De verradersgroep van Anna van Dijk, waartoe ook Branca Simons en Rosalie Roozendaal behoorden, hadden specifiek de Amsterdamse grachtengordel tot werkgebied. Vanaf het begin van 1943 tot aan het eind van de oorlog heeft deze groep naar schatting 900 Joden in handen van de bezetters gespeeld! Prinsengracht 263 lag midden in het werkkerrein van deze groep en het sterke vermoeden leeft dat Ans van Dijk al vroeg op de hoogte gekomen is van de verblijfplaats van de familie Frank. Voor dat soort lage individuen die zich in het bijzonder op dit soort laf verraad gespecialiseerd hadden was het niet bepaald moeilijk. “*Naarmate de*

onderduikperiode langer duurde werden de onderduikers onvoorzichtiger; gordijnen gingen op meer dan een kier open, dakramen werden vergeten te sluiten, er werd per ongeluk lawaai gemaakt, etc. Al met al namen voor de buitenwereld de zichtbare bewijzen toe dat er na sluitingstijd personen in het pand waren” — “*“Er moeten tamelijk veel mensen geweten hebben dat er op de Prinsengracht joden verborgen waren. Leveranciers bijvoorbeeld. Want voor het dagelijks onderhoud van de onderduikers moest er veel worden ingekocht: groenten, brood, vlees, enz. Ook zullen er ongetwijfeld burens zijn geweest die iets hebben vermoed. Het is immers vrijwel onmogelijk om twee jaar lang met acht mensen ongemerkt in een huis te leven.”*” Het heeft er alle schijn van dat de verblijfplaats van de Franks door Anna van Dijk was doorgegeven aan de SD met als resultaat dat er (voorlopig) géén actie ondernomen werd aangezien de hoofdvestiging “Opekta GmbH” in Keulen op 12 februari 1943 door het “Reichsministeriums für Ernährung- und Landwirtschaft” tot “*“dringendst kriegs- und lebenswichtig”*” verklaart was.

De firma-eigenaren, de Scheinbergers, stonden onder persoonlijke bescherming van Marin Bormann. Het Nederlandse filiaal, de “Nederlandsche Opekta Maatschappij N.V.” dat onder de hoede gesteld was van het moederbedrijf, kende daardoor éézelfde bescherming. In vervolg daarop genoten Otto Frank en zijn familie op hun beurt van een “status aparte”. Het kan haast niet anders dan dat — terwijl op de krappe Amsterdamse woningmarkt nagenoeg “*“alle kamers, zolders, kelders verhuurd”*” verhuurd waren — de Franks en vrienden gedoogd konden “onderduiken” in notabene de eigen bedrijfsruimten. Toegegeven, het laatste is een boude bewering en berust op speculatie maar desalniettemin zeker niet onmogelijk en net zo waarschijnlijk als het tegenovergestelde.

[16] Invasie en einde

De oorlogsverrichtingen werden ook door de familie Frank met veel belangstelling gevolgd. Toen Miep Gies hen op de hoogte bracht van de geallieerde landing op 6 juni 1944 in Normandië was men uitzinnig van vreugde. Operatie “Overlord” drong de Duitse bezetters steeds verder terug en in de verdediging. De geallieerde opmars was niet meer te stuiten, na Noord-Frankrijk volgde België en Zuid-Nederland. Naar hoop en verwachting zou met kerst 1944 heel (Noord)Nederland van het Duitse juk bevrijd zijn. Net als zoveel anderen hield ook Otto Frank de geallieerde vorderingen nauwgezet bij. Met spelden op een landkaart gaf hij aan hoever de geallieerde legers opgerukt waren. De geallieerde successen zorgden er ook voor dat ologsprofiteurs en collaborateurs zich voorbereidden op het verzetten van de bakens. Het moment om van front te wisselen was aanstaande, het kwam er slechts op aan het juiste moment hiervoor te kiezen. Op vrijdag 4 augustus 1944, ’s morgens om half elf, kwam er een eind aan de onderduikperiode van de familie Frank. Alle onderduikers werden opgepakt, op transport gezet en via Westerbork naar kampen in Duitsland gebracht. Otto keerde als enige van zijn gezin levend terug uit de oorlog. Was het gezin slachtoffer geworden van verraad óf mogelijk van inhalige en profijtbrengende collaboratie en was op een té vroeg tijdstip de vlag verhangen? Wie zal het zeggen? Mogelijk dat het antwoord dat te vinden is op de officiële site van Miep Gies een richting biedt? Daar valt te lezen “*“dat het onomstotelijke bewijs voor het verraad niet te leveren valt”*”.

Bron:

<http://herstelderepubliek.wordpress.com/2011/07/13/een-ander-frank-verhaal-iv/>

Wafd-leider noemt Holocaust 'leugen'

12/07/11, 00:00

De vicevoorzitter van de Wafd, de belangrijkste seculiere partij in Egypte, noemt de Holocaust 'een leugen'. Volgens Ahmed Ezz el-Arab zou het dagboek van Anne Frank verder 'een vervalsing' zijn en zouden de VS achter de aanslagen van '11/9' zitten. De Egyptenaar maakt zijn opmerkingen in The Washington Times. De krant interviewde de leider van de invloedrijke partij tijdens een mensenrechtenconferentie in Boedapest. Ezz el-Arab zegt dat hij het dagboek van Anne Frank heeft bestudeerd als student in Zweden. 'Ik zweer op God dat het een vervalsing is. Het meisje was daar, maar het dagboek is een vervalsing.' Hij zegt dat er maar 2,4 miljoen Joden leefden onder Duitse bezetting. 'Waar komen de resterende 3,6 miljoen dan vandaan?'

Bron:

http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2844/Archief/archief/article/detail/2776650/2011/07/12/Wafd-leider-noemt-Holocaust-leugen.dhtml?utm_source=scherml&utm_medium=button&utm_campaign=Cookiecheck

Re: Officiële gegevens van het internationale Rode Kruis bewijzen "Holocaust" leugen

Enkele kanttekeningen bij het bericht van **Siegheiligman:**

Die cijfers geven de telling van het Internationale Rode Kruis in Arolsen aan **tot en met 1978**. Ze zijn dus al langer bekend en zeker niet nieuw. Het door het Rode Kruis bevestigde aantal overledenen **van alle Duitse concentratiekampen samen**, bedroeg toen inderdaad **271.301** (niet-joden en joden samen, alle doodsoorzaken).

In 1978 was het onderzoek naar omgekomenen in WO II echter niet afgesloten, want nog altijd werden en worden aangetoonde sterfgevallen vastgesteld.

Eenzelfde overzicht *vijf jaar later* (31-12-1983; *Anmerkung* Nr. 3 d.d. 16-01-1984, ondertekend door ene Butterweck, ITC en gebruikt op het Zundelproces in Toronto, onder ede bevestigd door Charles Biedermann, directeur ITS), geeft dan ook een hoger totaal aan: **282.077**. Dat wil zeggen, 5 jaar intensief speurwerk door ITC-specialisten leverde 10.776 sterfgevallen extra op, ofwel gemiddeld per jaar **2.156**.

Het ITC stelde weliswaar in totaal **373.468** meldingen van sterfgevallen te hebben, maar zei ook dat zich daaronder bij Kantongerechten aangevraagde doodsverklaringen, dubbeltellingen van personen met namen met verschillende schrijfwijzen, etc. bevonden.

In totaal bezit het ITS (International Tracing Services) in Arolsen echter 47 miljoen dossiers over 17 miljoen mensen die zich in Duitse concentratie- en arbeidskampen hebben bevonden. Onafhankelijk onderzoek daarin en daarnaar was door de politiek sinds 1945 verboden. Vorig jaar werd dat verbod zogenaamd opgeheven, maar er zijn aanwijzingen dat bepaalde sectoren van dat archief voor bepaalde onderzoekers (revisonisten) ontoegankelijk blijven. Ook is niet (meer) vast te stellen of zich na 60 jaar *alle* stukken nog wel in het archief bevinden.

Het ITC is onderdeel van het Rode Kruis, maar het toezicht erop wordt uitgeoefend door tien landen, waaronder Israël.

Onder het overzicht uit 1984 staat daarom nadrukkelijk: "*Die Beurkundungszahlen des Sonder[!!]standesamtes laßben keine Rückschlüsse auf die Tatsächliche Zahl der Toten in die Konzentrationslager zu.*" ("Uit de aantallen van deze akte van het Bijzonder Bureau mogen geen conclusies over het werkelijk aantal doden in de concentratiekampen worden afgeleid.") Natuurlijk niet: de 'Zes Miljoen' vermoorde joden moeten hoe dan ook uit de wind worden gehouden....

Oké, maar als uit deze gespecificeerde, officiële, uit den treure gecontroleerde cijfers al geen "conclusies" over het vermoedelijk aantal gestorvenen in de concentratiekampen mogen worden afgeleid, waaruit in "s hemelsnaam dan wel?? Uit de uit "*das Blaue hinein*" opgeschreven schizofreen verschillende aantallen van "holocaust-historici", Yad Vashem, het Wiesenthal Centrum en consorten soms?

Ik doe echter een gok en ieder die meent dat die onzinnig is, mag het zeggen.
Stel, dat de cijfers van het ITC-onderzoek t/m 1983 betrouwbaar zijn, dan was de resultante van vijf jaar intensief spoorwerk vanaf 1978 dat jaarlijks 2.156 nieuwe doden zijn ontdekt. Wel, we leven nu in 2007 en als het ITC sindsdien jaarlijks **gemiddeld** (ruim gerekend) nog eens 1.500 doden op het spoor zou zijn gekomen, dan bedraagt het vastgestelde aantal gestorvenen in **alle** Duitse concentratiekampen thans totaal $282.077 + (23 \times 1.500) = \mathbf{316.577}$. Zestig jaar(!) na de oorlog mogen we toch immers wel aannemen dat de grootste aantallen sterfgevallen nu wel bekend zijn. Gerekend over zes oorlogsjaren, joden en niet-joden samen, over **alle** soorten doodsoorzaken, is een aantal van 316.577 *op geen enkele manier toereikend* om Zes Miljoen "moedwillig vernietigde" joden plausibel te maken.

Natuurlijk weet ik ook wel dat mijn berekeningswijze methodologisch nogal wankel is, maar er is slechts 1 alternatief, nl. dat ca. 4 miljoen joden 'in het geheim' en 'zonder sporen na te laten' in 'gaskamers' waarvan geen concrete bewijzen zijn, volgens een nooit aangetoond 'plan' en middels een niet bestaand 'systeem' in de kampen zouden zijn 'vergast'. Dat moet dan zijn gebeurd **onder de neus** van Rode Kruis inspecteurs, want die controleerden regelmatig kampen als Auschwitz, etc.

Natuurlijk, buiten de kampen zijn ook nog veel joden en andere mensen omgekomen, onder meer in de Sovjet-Unie. Maar zelfs wie de hoogste exterministische cijfers daarover aanhoudt, komt niet in de buurt van de magisch-irrealistische Zes Miljoen, een bijna door

niemand nog echt serieus genomen aantal, dat overigens ook om tal van andere redenen onhoudbaar is.

Inderdaad, hoogste tijd voor een onafhankelijk en objectief onderzoek naar dit joods-religieuze taboe.

The Anne Frank Diary Fraud

Posted: 2009/01/03

From: Source

The New York Supreme Court awarded the well known American writer, Meyer Levin, \$50.000 to be paid by the father of Anne Frank as an honorarium for Levin`s work on the ``Anne Frank Diary``

HeyU Quality Ads

by Brian Harring

When Harriet Beecher Stowe wrote Uncle Tom's Cabin, she did so prompted by the highest of motives. Yet she, herself, relates the incident that when she first met Abraham Lincoln in 1863, he commented "So you are the little woman who wrote the book that made this great war!"

Few will deny that the printed word in this instance fanned the flames of passion which brought about one of the bloodiest and saddest wars of American history, with brother sometimes pitted against brother, father against son. Perhaps if there had been less appeal to the emotions the problems might have resolved themselves through peaceful means. However, almost universally read at the time, few people then recognized the potency of one small book or the injustice done the South through its wide acceptance as a fair picture of slavery in the South.

Propaganda, as a weapon of psychological warfare is in even wider use today. Communists were masters of the art. Often they used the direct approach; just as often they employed diversion tactics to focus the eyes and ears of the world in directions other than where the real conflict was being waged. For many years, through propaganda alone, the dead threat of Hitler and Nazism had been constantly held before the public in a diversion maneuver to keep attention from being directed against the live threat of Stalin, Khrushchev and Communism.

Such has been the effect, if not the deliberate intention of many who have promoted its distribution, of a book of popular appeal-The Diary Of Anne

Frank. It has been sold to the public as the actual diary of a young Jewish girl who died in a Nazi concentration camp after two years of abuse and horror.

Many Americans have read the book or seen the movie version, and have been deeply moved by the real life drama it claims to present. But have we been misled in the belief that Anne Frank actually wrote this diary? And if so, should an author be permitted to produce a work of fiction and sell it to the world as fact, particularly one of such tremendous emotional appeal?

The Swedish journal *Frio Ord* published two articles commenting on The Diary of Anne Frank. A condensation of these articles appeared in the April 15, 1959 issue of *Economic Council Letter*, as follows:

"History has many examples of myths that live a longer and richer life than truth, and may become more effective than truth.

The Western world has for some years been made aware of a young Jewish girl through the medium of what purports to be her personally written story, "Anne Frank's Diary." Any informed literary inspection of this book has shown it to have been impossible as the work of a teenager.

A noteworthy decision of the New York Supreme Court confirms this point of view, in that the well known American writer, Meyer Levin, has been awarded \$50,000 to be paid him by the father of Anne Frank as an honorarium for Levin's work on the "Anne Frank Diary."

Mr. Frank, in Switzerland, had promised to pay to prominent Jewish author, Meyer Levin, not less than \$50,000 because he had used the literary creation of author Levin in toto, and represented it to his publisher and the public as his late daughter's original work.

Inquiry of the County Clerk, New York County, as to the facts of the case referred to in the Swedish press, brought a reply on April 23, 1962, giving the name of a New York firm of lawyers as "attorneys for the respondent." Reference was to "The Dairy of Anne Frank 2203-58."

A letter to this firm brought a response on May 4, 1962 that "Although we represent Mr. Levin in other matters, we had nothing to do with the Anne Frank case."

On May 7, 1962, came the following reply from a member of a firm of New York lawyers to whom the original inquiry had been forwarded:

"I was the attorney for Meyer Levin in his action against Otto Frank and others. It is true that a jury awarded Mr. Levin \$50,000 in damages, as indicated in your letter. That award was later set aside by the trial justice, Hon. Samuel C. Coleman, on the ground that the damages had not been proved in the manner required by law. The action was subsequently settled between the litigating parties, while an appeal from Judge Coleman's decision was pending.

I am afraid that the case itself is not officially reported, so far as the trial itself, or even Judge Coleman's decision, is concerned. Certain procedural matters were reported, both in 141 *New York Supplement, Second Series* 170, and in 5 *Second Series* 181. The correct file number in the New York County Clerk's office is 2241-1956 and the file is probably a large and full one which must include Judge Coleman's decision. Unfortunately, our file is in storage and I cannot locate a copy of that decision as it appeared in the *New York Law Journal* early in the year 1960."

The Diary Of Anne Frank was first published in 1952 and immediately became a bestseller. It has been republished in paperback, 40 printings. It is impossible to estimate how many people have been touched and aroused by the movie production.

Why has the trial involving the father of Anne Frank, bearing directly on the authenticity of this book, never been "officially reported"? In royalties alone, Otto Frank has profited richly from the sale of this book, purporting to depict the tragic life of his daughter. But is it fact, or is it fiction? Is it truth or is it propaganda? Or is it a combination of all of these? And to what degree does it wrongfully appeal to the emotions through a misrepresentation as to its origin?

School publications for years have recommended this book for young people, presenting it as the work of Anne Frank. Advertising in advance of

the movie showing has played up the "factual" nature of the drama being presented. Do not writers of such editorials and promoters of such advertising, "fan the flames of hate" they rightly profess to deplore?

Many American Jews were shocked at the handling of the Eichmann case, the distortions contained in the book Exodus and its movie counterpart, but their protests have had little publicity outside of their own organ, Issues, by the American Council for Judaism. Others who have expressed the same convictions have been charged with anti-Semitism. Yet it is to be noted that both Otto Frank and his accuser Meyer Levin, were Jewish, so a similar charge would hardly be applicable in pursuing this subject to an honest conclusion..

File number 2241-1956 in the New York County Clerk's office should be opened to the public view and its content thoroughly publicized. Misrepresentation, exaggeration, and falsification has too often colored the judgment of good citizens. If Mr. Frank used the work of Meyer Levin to present to the world what we have been led to believe is the literary work of his daughter, wholly or in part, then the truth should be exposed.

To label fiction as fact is never justified nor should it be condoned.

Since actual period documentation does not exist in support of the Holocaust myth, it has always been incumbent on its supporters to create it.

Not only is the "Anne Frank" diary now considered to be a fake, so also is "The Painted Bird" by Jerzy Kosinski. This book, which is a mass of pornographic and sadistic imagery which, had it not been taken so seriously by the Jewish community, would be merely the pathetic manifestation of a self-serving and very sick person.

This was duly exposed as a shabby, though much revered (by the Jewish community) and quoted, fraud. When this was exposed, Kosinski committed suicide. Later, in Kosinski's footsteps we find the next fiction entitled "Fragments, " by a Swiss Protestant named Bruno Dosseker who spent the war in Switzerland as a young child. Dosseker posed as a very young Baltic Jewish concentration camp inmate named Benjamin Wilkomerski. This work consists of allegedly fragmented "memories" and is very difficult to read

Dosseker became the poster boy for the Holocaust supporters and was lionized by the international Jewish community, reaping considerable profit and many in-house awards for his wonderful and moving portrayal of German brutality and sexual sadism.

Another book, allegedly by a Hungarian doctor, concerning his deportation from Budapest in 1944 and subsequent journey by "Death Train" to Auschwitz is another fraud. There was never such a doctor in Hungary during the period involved and the alleged route of the train from Budapest to Auschwitz did not exist.

These sort of pathetic refugees from the back wards seem to be drawn to the Holocausters...and they to them. There are now "Holocaust Survivors" as young as thirty which is an interesting anomaly because the last concentration camp was closed in 1945. Perhaps they consider the last frenzied spring sale at Bloomingdale's department store to be what they survived.

Next we can expect to see a book based on twenty-seven volumes of secret diaries prepared on a modern word processor within the current year by an alleged inhabitant of the Warsaw ghetto, describing the Nazi slaughter of tens of millions of weeping Jews by means that would shame a modern African state.

And, predictably, the publication of these howlers would be greeted with joy on the part of the fund raisers and fanatics, praised in the columns of the New York Times and scripted by Steven Spielberg for a heart-wrenching and guaranteed Oscar-winning film.

Hundreds of thousands of DVD copies will be donated to American schools and the Jewish community will demand that subservient executive and legislative bodies in America create a Day of Atonement as a National Holiday to balance the terrible Christian Christmas and the wickedly Satanic Halloween.

Conservationists must hate these books because so many otherwise beautiful and useful trees are slaughtered for their preparation

Insofar as the Anne Frank diary is concerned, herewith is some background on Anne Frank, her family and her alleged Diary.

The Franks were upper class German Jews, both coming from wealthy families. Otto and his siblings lived on the exclusive Meronstrasse in Frankfurt .Otto attended a private prep school, and also attended the Lessing Gymnasium, the most expensive school in Frankfurt.

Otto attended Heidelberg University. After graduation he left for a long vacation in England.

In 1909, the 20 year old Otto went to New York City where he stayed with his relatives, the Oppenheimers.

In 1925 Anne's parents married and settled in Frankfurt, Germany. Anne was born in 1929. The Frank's family business included banking, management of the springs at Bad Soden and the manufacture of cough drops. Anne's mother, the former Edith Holländer, was the daughter of a manufacturer.

In 1934, Otto and his family moved to Amsterdam where he bought a spice business, Opekta, which manufactures Pectin used in making household jellies.

On May 1940, after the Germans occupied Amsterdam Otto remained in that city while his mother and brother moved to Switzerland. Otto remained in Amsterdam where his firm did business with the German Wehrmacht. From 1939 to 1944, Otto sold Opeka, and Pectin, to the German army. Pectin was a food preservative, and a anti infectant balm for wounds and as a thickener for raising blood volume in blood transfusions. Pectin was used as an emulsifier for petroleum, gelatized gasoline for fire bombing. By supplying the Wehrmacht, Otto Frank became, in the eyes of the Dutch, a Nazi collaborator.

On July 6, 1942 Otto moved the Frank family into the so-called 'Secret Annex'. The annex is a three story, mostly glass townhouse that shares a garden park with fifty other apartments.

While he was allegedly in hiding, Otto Frank still managed his business, going downstairs to his office at night and on weekends. Anne and the others would go to Otto's office and listen to radio broadcasts from England.

The purported diary begins on June 12, 1942, and runs to December 5,1942 . It consists of a book that is six by four by a quarter inches . In addition to this first diary, Anne supplemented it with personal letters. Otto said Anne heard Gerrit Bolkestein in a broadcast say: ~ "Keep a diary, and he would publish after the war", and that's why Anne's father claimed she rewrote her diaries second time in 1944.

In this second edition, the new writer changed, rearranged and occasionally combined entries of various dates.

When Anne allegedly rewrote the diaries, she used a ball point pen, which did not exist in 1945, and the book took on an extremely high literary standard, and read more like a professional documentary than a child's diary. In Anne's second edition her writing style, and handwriting, suddenly matured

The actual diary of Anne Frank contained only about 150 notes, according to The New York Times, of October 2 ,1955.

In 1944, German authorities in occupied Holland determined that Otto Frank had been swindling then via his extensive and very lucrative Wehrmacht contracts. The German police then raided his apartment attic, and the eight Jews were sent to Westerbork work camp and forced to perform manual labor .Otto himself was sent to Auschwitz.. Anne, her sister Margot, and her mother, subsequently died of typhus in another camp.

In 1945, after being liberated from German custody, Otto returned to Amsterdam, where he claimed he found Anne's diary cleverly hidden in the Annex's rafters. However, another version has a Dutch friend, Meip Geis finding Anne's diary of fictional events, which she then gave to Otto Frank.

Otto took what he claimed were Anne's letters and notes, edited them into a book, which he then gave to his secretary, Isa Cauvern, to review. Isa

Cauvern and her husband Albert Cauvern, a writer, authored the first diary.

Questions were raised by some publishers as to whether Isa and Albert Cauvern, who assisted Otto in typing out the work used the original diaries or whether they took it directly from Mr. Frank's personal transcription.

American author, Meyer Levin wrote the third and final edition

Meyer Levin was an author, and journalist, who lived for many years in France, where he met Otto Frank around 1949.

Born in 1905, Meyer Levin was raised in the section of Chicago notoriously known in the days of gangster warfare as the "Bloody Nineteen Ward." At the age of eighteen he worked as a reporter for the Chicago Daily News and during the next four years became an increasingly frequent contributor to the national literary magazine, *The Menorah Journal*. In 1929 he published *THE REPORTER*, which was the first of his sixteen novels.

In 1933 Levin became an assistant editor and film critic at the newly-created *Esquire Magazine* where he remained until 1939

Perhaps his best-known work is *COMPULSION* (1956), chronicling the Leopold and Loeb case and hailed by critics as one of the greatest books of the decade. The compelling work was the first "documentary novel" or "non-fiction novel."

After the enormous success of *COMPULSION*, Levin embarked on a trilogy of novels dealing with the Holocaust. The first, *EVA* (1959) was the story of a Jewish girl's experiences throughout the war and her adjustment to life after the concentration camps. This was followed by *THE FANATIC* (1963), which told the hypnotic story of a Jewish poet dealing with the moral questions that arose from his ordeal at the hands of the Nazis. The last in the triptych, *THE STRONGHOLD* (1965), is a thriller set in a concentration camp during the last days of the war.

At the outset of World War II Levin made documentary films for the US Office of War Information and later worked in France as a civilian expert in the Psychological Warfare Division. He eventually became a war

correspondent for the Jewish Telegraphic Agency, with the special mission of uncovering the fate of Jewish concentration camp prisoners. Levin took his role very seriously, sometimes entering concentration camps ahead of the tanks of the liberating forces in order to compile lists of the survivors.

After the war Levin went to Palestine and turned his attention again to the motion picture camera. His film *MY FATHER'S HOUSE* told the story of a child survivor searching for his family in Palestine. He wrote this story as a novel as well and the book was published in 1947.

Levin also joined the Hagana underground and helped smuggle Jews from the interior of Poland to Palestine, then basically an Arab country under the control of the British..

In 1951 Levin came upon a copy of the French edition of the Anne Frank diary. He made a number of attempts to have the work published in English, and conceived it as a play and film. When the diary finally found an American publisher, his play was accepted for production but then suddenly barred, ostensibly for being "unstageworthy," and another writer's version was commissioned.

Levin fought for the rights to perform his version of the play, claiming that the real reason the producers refused to stage his work was because they thought it "too Jewish." He saw the suppression of the play as an extension of the Stalinist attack on Jewish culture and, outraged that even Anne Frank could be censored, he took the producers to court and began an agonizing, prolonged struggle that dragged on for years.

Levin eventually won a jury award against the producers for appropriation of ideas, but the bitterness of the trial made him many enemies in the Jewish and literary communities.

Although Levin's version of the play is still banned by the owners of the dramatic rights, underground productions of the work are frequently staged throughout the world.

Meyer Levin died in 1981

Levin rewrote the various post-war treatments of the Anne Frank diary with an eye toward a Broadway production, but Otto decided to cut him out, refusing to honor his contract or pay him for his work. Meyer Levin sued Otto Frank for his writings, and the New York Supreme court awarded Meyer Levin \$50,000, for his 'intellectual work'.

In 1980, Otto sued two Germans, Ernst Romer and Edgar Geiss, for distributing literature denouncing the diary as a forgery. The trial produced a study by official German handwriting experts that determined everything in the diary was written by the same person. The person that wrote the diaries had used a ballpoint pen throughout. Unfortunately for Herr Frank, the ballpoint pen was not available until 1951 whereas Anne was known to have died of typhus in 1944.

Because of the lawsuit in a German court, the German state forensic bureau, the Bundes Kriminal Amt [BKA] forensically examined the manuscript, which at that point in time consisted of three hardbound notebooks and 324 loose pages bound in a fourth notebook, with special forensic equipment.

The results of tests, performed at the BKA laboratories, showed that "significant" portions of the work, especially the fourth volume, were written with a ballpoint pen. Since ballpoint pens were not available before 1951, the BKA concluded those sections must have been added subsequently.

In the end, BKA clearly determined that none of the diary handwriting matched known examples of Anne's handwriting. The German magazine, Der Spiegel, published an account of this report alleging that (a) some editing postdated 1951; (b) an earlier expert had held that all the writing in the journal was by the same hand; and thus (c) the entire diary was a postwar fake.

The BKA information, at the urgent request of the Jewish community, was redacted at the time but later inadvertently released to researchers in the United States.

Reader in Australia comments: Ball point pens were being made in 1939 and issued to RAF pilots the Bic or other pens might not have been available until 1951.

But it was possible for Ann Frank to have used a ball point pen in the last chapters as dozens of RAF pilots went through the Netherlands in their escape back to the UK from 1940.

#

<http://www.tbrnews.org>

Nederland is een vrij land, men is vrij om in een roze jurk op een boot te staan dansen, vrij om God te lasteren, maar waag het niet om te twifelen aan de echtheid van een onnozel dagboekje van een of ander joods meisje uit een grijs verleden! Het is te bizar en het beste bewijs dat Nederland door joden gerund wordt.

(bron: www.stormfront.org)

Enkele willekeurige links:

http://www.ihr.org/jhr/v03/v03p147_Faurisson.html
<http://stopzionism.com/holocaust-leugens.html>
http://greatwhitedesert.org/dir/index.php?title=Anne_Frank_Hoax_Exposed
<http://exposing-the-holocaust-hoax-archive.blogspot.nl/2011/12/diary-of-anne-frank-is-fraud.html>
<http://lovkap.blogspot.nl/2011/01/who-wrote-diary-of-anne-frank.html>
<http://citizenfitz09.blogspot.nl/2010/02/lie-of-anne-frank.html>
http://www.columbia.edu/itc/uwp/journal/E3_Pan.pdf
<http://www.jpost.com/Middle-East/Anne-Frank-a-fake-says-liberal-Egyptian-leader>
http://www.cliffsnotes.com/study_guide/literature/diary-of-anne-frank/character-analysis/lies-pronounced-lees.html
<http://www.mathaba.net/news/?x=614599>

Toelichting bij het Anne Frankdagboek

Wij als Israëlieten van de twaalf stammen in de verstrooiing staan voor oprechtheid, waarheid, trouw en liefde. Of het nu Israeliten, Joden, Palestijnen, Moslims, Chinezen, Japanners, Geallieerden, Turken of eigen Hollanders zijn, of wat voor soort mensen het ook mogen betreffen, wie leugens spreken, wie discrimineert, wie antisemitische uitlatingen spreekt, moet daarvoor zelf verantwoordelijk worden gesteld, en indien nodig veroordeeld worden.

Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel. Vandaar ons onderzoek en streven naar objectiviteit om de waarheid te dienen. Of het bekendmaken van de waarheid de ondergang van de leugen impliceert, mag ons er niet van weerhouden de waarheid te verbergen. Het is de waarheid die vrijmaakt. Het is dan ook hoogst bedenkelijk dat oprechte waarheidzoekers bij voorbaat wordt verboden hun bevindingen te publiceren op straffe van vrijheidsberoving. Wij prijzen hen die de moed hebben zelfs gevangenisstraffen te trotseren, door de door hen gevonden waarheid publiekelijk bekend te maken. Dan denken wij o.a. aan de Duitse advocate Silvia Stolz en haar man Ernst Mahler. Zij verdedigden Ernst Züündel inzake zijn ontkenningen van de Holocaust en kwamen daardoor zelf in de gevangenis. Silvia Stolz zat er 3,3 jaar gevangen. Ieder mens op aarde behoort oprecht te zijn. Leugenaars en oneerlijke mensen treft men overal aan, of dat nu eigen volksgenoten zijn, Joden, Moslims, Boedhisten, Afrikaners, of wie dan ook. Er zijn altijd goede mensen in elke bevolking of rassoort, en er zitten ook altijd enkele kwaden tussen. Die kwaden mogen ons niet gaan overheersen, en vandaar dat hun leugens en kwade werken openbaar gemaakt dienen te worden. Wij kunnen uit humanitair en menslievend oogpunt wel van de personen goed spreken, maar niet van hun daden. En zo is hetook met het dagboek van Anne Frank gelegen. Wie alle onderzoeken naar de echtheid van het Anne Frank-dagboek leest en onderzoekt, komt tot de slotsom dat de vader van Anne toch wel een zeer grote fantast was, die zichzelf verrijkt heeft via de ellende zijn zijn dochtertje.

Wanneer men de echtheid van het Anne Frank-dagboek in twijfel trekt, is men daarmee niet terstond een antisemiet. Ook wie de Holocaust in twijfel trekt - en dat zijn er nog al wat, waaronder flinke geleerde kopstukken- mag men niet terstond een antisemiet noemen. Het is al helemaal verdacht wanneer regeringen het ontkennen van iets strafbaar stellen. Wie de Bijbel ontkent, wie de Koran ontkent, wie ontkent dat de aarde niet om de zon draait, kan men toch ook niet strafbaar stellen. Och, laat die mensen lopen en zich verheugen in hun ontkenningen. Wat vandaag wit is kan morgen zwart zijn, en omgekeerd. PF van de familie van der Meer jr.